

Με μεγάλη επιτυχία και συμμετοχή συνδικαλιστικών οργανώσεων και άλλων κοινωνικο-λαϊκών συλλογικοτήτων έγινε στο Παρίσι στις 4 Μάη 2019 Ευρωπαϊκή συνδιάσκεψη την οποία οργάνωσε η Γαλλική Επιτροπή Πρωτοβουλίας για την “αντίσταση και επανάκτηση”.

Η συνδιάσκεψη έγινε στα γραφεία του Εργατικού Κέντρου στο Παρίσι και σε αυτή συμμετείχαν εκπρόσωποι από 19 ευρωπαϊκές χώρες (Γερμανία, Βέλγιο, Γαλλία, Ελλάδα, Ισπανία, Μ. Βρετανία, Ουγγαρία, Πορτογαλία, Ιταλία, Πολωνία, Κάτω χώρες, Ρουμανία, Ελβετία, Σερβία, Τουρκία, Ουκρανία, Αυστρία, Ρωσία, Σουηδία).

Η Γαλλική Επιτροπή Πρωτοβουλίας αποτελείται από αγωνιστές που συμμετέχουν στα κίτρινα γιλέκα, συνδικαλιστές που μάχονται για τα εργατικά δικαιώματα κόντρα στο κυρίαρχο ρεύμα του συμβιβασμού που έχουν επιβάλει τόσο τα θεσμοθετημένα πανευρωπαϊκά συνδικάτα (ΣΕΣ) όσο και οι αντίστοιχες εθνικές συνδικαλιστικές ηγεσίες των χωρών της Ε.Ε.

Στην διάρκεια της συνδιάσκεψης και των ομιλιών αναδείχθηκαν τα προβλήματα τα οποία δρομολογούνται από την Ε.Ε και τις εθνικές κυβερνήσεις και έχουν στο επίκεντρο την συντριβή των εργατικών δικαιωμάτων.

Η απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων, οι αρνητικές αλλαγές στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης (αύξηση ορίου ηλικίας, μείωση συντάξεων) και καταβράθρωση των κοινωνικών επιδομάτων, το πάγωμα των ΣΣΕ και η καθήλωση μισθών και επιδομάτων.

Η ραγδαία αύξηση των ευέλικτων μορφών εργασίας, οι ιδιωτικοποιήσεις, η ξενοφοβία, ο εθνικισμός, ο ρατσισμός καθώς και η συνολική αντιλαϊκή πολιτική της Ε.Ε που οδηγούν πλατιά εργατικά και λαϊκά στρώματα στην φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Εκτενής ήταν επίσης η συζήτηση αναφορικά με την καταστολή των αγώνων και των κινητοποιήσεων που λαμβάνουν χώρα στην Ε.Ε με χαρακτηριστικό παράδειγμα την Γαλλία και οι οποίες αντιμετωπίζονται με σκληρά μέτρα αστυνομικής βίας αλλά και συκοφάντησης των αγώνων από την πλευρά των αστικών κυβερνήσεων και των ελεγχόμενων από αυτές ΜΜΕ.

Αυτή η εχθρική και συκοφαντική προπαγάνδα έχει εξαπλωθεί με αφορμή τους αγώνες των κίτρινων γιλέκων και άλλων αγωνιστών αλλά και των κινημάτων που τους πλαισιώνουν στις διεκδικήσεις τους.

Στο πλαίσιο αυτό τόσο η αμφισβήτηση όσο και ο αγώνας κατά της πολιτικής της Ε.Ε όσο και ενάντια στο κεφάλαιο και των πολιτικών των αστικών κυβερνήσεων παρουσιάζεται ως ξενοφοβία και εθνικισμός..., η καταγγελία και η καταδίκη του κράτους δολοφόνου του Ισραήλ απέναντι στον Παλαιστινιακό λαό ως αντισιμιτισμός..., οι διεκδικήσεις των εργαζομένων ως λαϊκισμός....

Από τα παραπάνω γίνεται προφανής η προσπάθεια του αντιδραστικού αστικού συστήματος να ταυτίσει τα κινήματα και την δράση τους με ακροδεξιά σχήματα και την ρητορική τους...

Στην πολιτική αυτή βάζουν πλάτη και οι επίσημες ηγεσίες των συνδικάτων αφού ανοιχτά συμπορεύονται με τις αντεργατικές πολιτικές της Ε.Ε και ταυτόχρονα εχθρεύονται τους αγώνες και υπονομεύουν οποιοδήποτε αυθεντικό ρεύμα αντίστασης αναπτύσσεται στο εργατικό κίνημα και αμφισβητεί τον καπιταλιστικό μονόδρομο της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας του κεφαλαίου...

Στην συνδιάσκεψη η Επιτροπή Πρωτοβουλίας έθεσε ως πρώτο βήμα την δημιουργία "Ευρωπαϊκής Επιτροπής Επικοινωνίας" για την αλληλοενημέρωση, την ανταλλαγή πληροφοριών για τα εργατικά προβλήματα και τις διεκδικήσεις. Σε δεύτερο στάδιο θα ακολουθήσει νέα συνάντηση προκειμένου να ανιχνευτούν και επιδιωχθούν κοινές δράσεις και αγώνες.

Η Επιτροπή είναι ανοιχτή τόσο στην διεύρυνση της συμμετοχής και άλλων οργανώσεων από τις χώρες που συμμετέχουν όσο και από χώρες που δεν έλαβαν μέρος.

Κεντρικά ζητήματα που συγκροτούν την πρωτοβουλία αυτή είναι ο συνεπής αγώνας για τα εργατικά δικαιώματα και διεκδικήσεις, η ταξική πάλη ενάντια στις αστικές πολιτικές της Ε.Ε και των εθνικών κυβερνήσεων, η διεθνής αλληλεγγύη, η απομόνωση και η αποκάλυψη των ηγεσιών στο συνδικαλιστικό κίνημα που λειτουργούν ως δούρειοι ίπποι του κεφαλαίου και της πολιτικής του.

Από την χώρα μας προσκλήθηκε και συμμετείχε η ΠΕΝΕΝ την οποία εκπροσώπησε ο Πρόεδρος Αντώνης Νταλακογεώργος.

Στην συνέχεια παραθέτουμε την ομιλία του καθώς και το ψήφισμα που ενέκριναν οι συμμετέχοντες στην συνδιάσκεψη.

Ομιλία Προέδρου ΠΕΝΕΝ στην Ευρωπαϊκή Συνάντηση στο Παρίσι

Αγαπητοί φίλοι και σύντροφοι,

Κατ' αρχήν θέλω να σημειώσω ότι θεωρούμε θετική την πρωτοβουλία για την διοργάνωση της σημερινής συνάντησης στο Παρίσι και ευχόμαστε αυτή να συμβάλει στην δημιουργία μιας μόνιμης κοινής δράσης και συντονισμού των δυνάμεων που αντιπαλεύουν τις πολιτικές του μεγάλου κεφαλαίου και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Την πολιτική της λιτότητας, των περικοπών και μειώσεων στην κοινωνική ασφάλιση, στην κοινωνική πρόνοια, στις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις στις εργασιακές σχέσεις, στις ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων υπηρεσιών και οργανισμών, στο χτύπημα των εργατικών και κοινωνικών κατακτήσεων, στην καταστολή των συνδικαλιστικών και λαϊκών αγώνων.

Μια πολιτική που έχει στο επίκεντρο την στήριξη της ανταγωνιστικότητας και της κερδοφορίας του κεφαλαίου η οποία είναι δεσπόζουσα στις πολιτικές των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και αποτελεί τον πυρήνα της ίδιας της πολιτικής της Ε.Ε.

Είναι η πολιτική της επεκτατικότητας του διεθνούς και ευρωενωσιακού πολυεθνικού κεφαλαίου που αναζητά νέους ορίζοντες για την προώθηση των συμφερόντων του, την μεγαλύτερη κερδοφορία του και στην κατεύθυνση αυτή μέσω των αστικών κυβερνήσεων επεμβαίνει σε χώρες και λαούς με σκοπό να εκμεταλλευτεί τους πλουτοπαραγωγικούς τους πόρους, πηγές και δρόμους.

Ακριβώς αυτή είναι η κύρια αιτία συρράξεων, πολέμων και επεμβάσεων που μαινόνται σε διάφορες περιοχές του πλανήτη ανεξάρτητα από τα φτιασιδώματα και τα προπαγανδιστικά

περιτυλίγματα με τα οποία προσπαθούν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και τα αστικά ΜΜΕ να εξαπατήσουν τους λαούς.

Η κατάσταση αυτή είναι εξαιρετικά επικίνδυνη ιδιαίτερα αυτή την περίοδο στην περιοχή της νοτιοανατολικής μεσογείου όπου οι ανταγωνισμοί ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - Ε.Ε και αντίστοιχα Ρωσίας - Κίνας οι οποίες προσπαθούν να βάλουν χέρι και πόδι σε διάφορες χώρες για να εκμεταλλευτούν τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους, να ενισχύσουν την πολιτική και γεωστρατηγική θέση τους στην περιοχή.

Οι λαοί και οι εργαζόμενοι πρέπει να αντιδράσουν, να αντισταθούν, να παλέψουν και να ματαιώσουν τα τυχοδιωκτικά αυτά σχέδια.

Η καπιταλιστική κρίση στην Ελλάδα, η υπογραφή των μνημονίων και οι συνέπειες για τον λαό και την εργατική τάξη

Με το ξέσπασμα της διεθνούς καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης το 2009 η Ελλάδα βρέθηκε στο επίκεντρό της. Η οικονομική κρίση στην χώρα μας, κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου, η οποία προήλθε μετά από μια μακρά περίοδο καπιταλιστικής ανάπτυξης, οδήγησε σε όξυνση όλες τις αντιθέσεις του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Η επίδραση της παγκόσμιας κρίσης συνέβαλε στην Ελλάδα με την αύξηση του ετήσιου δημόσιου ελλείμματος στην διόγκωση του δημόσιου χρέους. Σε αυτό συνετέλεσε η μεγάλη μείωση των φορολογικών εσόδων αλλά και τα νέα κρατικά πακέτα στήριξης των τραπεζών, η στήριξη των επιχειρήσεων, οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί, η αντιπαραγωγική επιλογή των ολυμπιακών αγώνων του 2004, η φοροδιαφυγή, το κράτος δανειζόταν προκειμένου να υπηρετήσει το κεφάλαιο και την κερδοφορία του και στο τέλος κάλεσε τον λαό και την εργατική τάξη να πληρώσει τα σπασμένα.

Την περίοδο 2009 - 2018 η χώρα απώλεσε το 25% του ΑΕΠ, η ανεργία στην κορύφωση της κρίσης ξεπέρασε το 30%, μισθοί και συντάξεις μειώθηκαν επαναλαμβανόμενα και άγγιξαν το 50%, επεκτάθηκαν ραγδαία οι ευέλικτες μορφές εργασίας (εκ περιτροπής εργασία, ωρομίσθιοι, μερική απασχόληση κ.λπ).

Το εργατικό δίκαιο και τα δικαιώματα που κατοχυρώθηκαν με αγώνες και θυσίες έγιναν συντρίμια, όπως είναι οι ΣΣΕ, ο κατώτερος μισθός, η κοινωνική ασφάλιση, το 8ωρο, το 5ήμερο.

Παράλληλα με τις πολιτικές της Ε.Ε, του ΔΝΤ και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και τα μνημόνια που υπέγραψαν οι ελληνικές αστικές κυβερνήσεις, ο δημόσιος πλούτος της χώρας μας, μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις, ακίνητα και γη ξεπουλιούνται έναντι πινακίου φακής για να υλοποιηθούν οι στόχοι της αποπληρωμής του χρέους.

Ταυτόχρονα εξαπολύθηκε ένας ανελέητος "πόλεμος" με την άσκηση μιας σκληρής αντιλαϊκής φορολογικής πολιτικής που συνέτριψε τα εισοδήματα των εργαζομένων. Η δημόσια παιδεία, η υγεία, η κοινωνική πρόνοια βρίσκονται στα όρια της κατάρρευσης και παράλληλα το 1/3 του ελληνικού πληθυσμού ζει πλέον κάτω από τα όρια της φτώχειας.

Αυτές τις συνέπειες παρήγαγε η πολιτική της Ε.Ε, του ΔΝΤ και των αστικών ελληνικών κυβερνήσεων για τον λαό και τους εργαζόμενους.

Ταυτόχρονα όμως όλη την περίοδο της κρίσης τα μέτρα και η πολιτική που ασκήθηκαν, ενίσχυσαν και διεύρυναν τα προνόμια του μεγάλου κεφαλαίου, με δραματική μείωση του εργατικού κόστους, στις δαπάνες τους στην κοινωνική ασφάλιση, γιγαντώθηκαν τα

φαινόμενα της απλήρωτης εργασίας, της μαύρης (μη δηλωμένης) ανασφάλιστης εργασίας, επιβεβαιώνοντας ότι το καπιταλιστικό σύστημα σε περίοδο βαθιάς οικονομική κρίσης παρέχει απλόχερη βοήθεια να στηριχθεί το κεφάλαιο, να σταθεροποιηθεί και να ανακάμψει η κερδοφορία του.

Η πολιτική αυτή ήταν μια σκληρή ταξική που αφαίρεσε και στραπατσάρισε τα δικαιώματα των εργαζομένων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων και παρείχε προνόμια στους βιομήχανους, στους εφοπλιστές, στους τραπεζίτες και στους μεγάλους επιχειρηματίες να ανταπεξέλθουν με επιτυχία την κρίση στην χώρα μας.

Η ελληνική κρίση και ο ρόλος του συνδικαλιστικού κινήματος

Το ξέσπασμα της κρίσης βρίσκει το συνδικαλιστικό κίνημα από πλευράς συσχετισμού να κυριαρχούν (πλειοψηφία) σε αυτό οι δυνάμεις που με διάφορες παραλλαγές υιοθετούν τις πολιτικές των αστικών κυβερνήσεων και της Ε.Ε και δηλώνουν ένθερμοι υποστηρικτές στο “ευρωπαϊκό ιδεώδες”. Την προηγούμενη περίοδο αυτές οι δυνάμεις είχαν ως πρόσημο την συμμαχία με την κυβέρνηση και το κεφάλαιο προβάλλοντας τον “κοινωνικό εταιρισμό” δηλαδή την ταξική συνεργασία ως μέσον για την επίλυση των εργατικών διεκδικήσεων....

Η ύπαρξη ενός ισχυρού ρεύματος ταξικής κατεύθυνσης στις γραμμές των εργαζομένων και των συνδικάτων στην χώρα μας, η επιθετικότητα των μνημονιακών μέτρων κατά των εργατικών δικαιωμάτων, η πλατιά αντίδραση στην βάση των ίδιων των εργαζομένων, δημιουργεί τις προϋποθέσεις στην επίθεση κεφαλαίου - Ε.Ε - ελληνικών κυβερνήσεων, ιδιαίτερα την πρώτη περίοδο 2009-2012, να αναπτυχθούν μεγάλης κλίμακας αγώνες οι οποίοι χαρακτηρίζονται από μαζικότητα, αγωνιστικότητα και μεγάλη ποικιλομορφία.

Ενδεικτικά σημειώνουμε ότι από τον Μάη του 2010 - 2015 (υπογραφή 1ου - 2ου και 3ου μνημονίου Ελλάδας - Ε.Ε - ΔΝΤ - Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας) έγιναν 30 εικοσιτετράωρες πανελλαδικές απεργίες και 4 σαρανταοκτάωρες απεργίες τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο τομέα.

Σε αυτές πρέπει να προσθέσουμε ότι σε επίπεδο κλάδων και επιχειρήσεων υπήρχαν εκατοντάδες απεργίες, στάσεις εργασίας κ.λπ.

Το 2012 υπήρξε η χρονιά ρεκόρ στους απεργιακούς αγώνες των ελλήνων εργαζομένων. 439 απεργίες, 268 στον ιδιωτικό τομέα και οι υπόλοιπες στον δημόσιο τομέα. Χιλιάδες είναι οι συγκεντρώσεις - διαδηλώσεις και καταλήψεις αυτή την κρίσιμη περίοδο που εξελίσσονται στην Ελλάδα.

Παρά το μεγάλο κύμα αυτών των εργατικών αγώνων, οι αντιλαϊκές πολιτικές κυβέρνησης - κεφαλαίου - τρόικας δεν θα υποστούν ιδιαίτερες και σημαντικές ρωγμές.

Ορισμένες βασικές αιτίες είναι οι παρακάτω:

Ο βασικός προσανατολισμός των συνδικαλιστικών ηγεσιών στις κορυφαίες συνδικαλιστικές οργανώσεις εστιάζεται στις κακές μνημονιακές συμφωνίες χωρίς να θίγει στο ελάχιστο τον χαρακτήρα αυτών των πολιτικών, ποιοί επωφελούνται και ποιοί θίγονται, δεν έθιγε επίσης καθόλου το ευρωενωσιακό πολιτικό κατεστημένο και τις πολιτικές που αυτό παράγει σε περίοδο οικονομικής κρίσης, η εμμονή στο μοντέλο των κοινωνικών διαλόγων, η συμμαχία τους με τμήματα του κεφαλαίου, η αντίληψή τους ότι μέσα από την Ε.Ε και την ζώνη του ευρώ ήταν δυνατή η απόκρουση της επίθεσης, η αναπαραγωγή θέσεων περί “υγιούς επιχειρηματικότητας” και σύμπλευσης μαζί τους και πλήθος άλλων απόψεων και

επιχειρημάτων που καλλιεργούσαν σύγχυση, αποπροσανατολισμό ακόμη και ηττοπάθεια στην εργατική τάξη.

Τα παραπάνω πρέπει να τα δούμε σε συνδυασμό με το γεγονός ότι οι απεργιακοί και γενικότερα οι εργατικοί αγώνες χρησιμοποιήθηκαν από αυτή την ηγεσία ως εκτόνωση της δυσαρέσκειας των εργαζομένων και όχι ως πολιτική βούληση σύγκρουσης και ρήξης με αυτές τις πολιτικές.

Ταυτόχρονα το 2012 το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ το οποίο εμφανίζεται ως αριστερό, ριζοσπαστικό και αντιμνημονιακό διακήρυσσε σε όλους του τόνους ότι εάν ο λαός το ψηφίσει θα ακυρώσει τις δανειακές συμβάσεις, τις μνημονιακές δεσμεύσεις και θα αποκαταστήσει τα εργατικά δικαιώματα....

Σε ένα μεγάλο τμήμα των εργαζομένων αυτή η δημόσια πολιτική ρητορική λειτουργεί ως ανακούφιση και ως ελπίδα ότι στις επόμενες βουλευτικές εκλογές (Γενάρης 2015) η προοπτική επανάκτησης των δικαιωμάτων και η κατάργηση των αντεργατικών πολιτικών διασφαλίζεται με την αλλαγή της κυβέρνησης.

Ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ και τα στελέχη του καλλιεργούν την “ανάθεση” και με τον τρόπο αυτό αποδυναμώνουν το αγωνιστικό φρόνημα των εργαζομένων με συνέπεια την υποχώρηση και την κάμψη των αγώνων και κυρίως την μαζικότητά τους.

Το εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ προσφέρεται για πολλά και σημαντικά διδάγματα για το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Το σημαντικότερο όμως κατά την γνώμη μας που πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι κόμματα ανεξάρτητα από χώρα, ανεξάρτητα από εάν παρουσιάζονται ως αριστερά, σοσιαλιστικά ή σοσιαλδημοκρατικά και δεν έχουν ως πυρήνα του προγράμματος και της στρατηγικής τους την ρήξη με το κεφάλαιο, την ευρωπαϊκή ένωση και τις πολιτικές τους μέσα από ένα μεταβατικό σχέδιο, που θα αναγνωρίζουν τον πρωτοπόρο ρόλο της εργατικής τάξης στο πολιτικό - κοινωνικό - οικονομικό μετασχηματισμό της κοινωνίας μετεξελλίσσονται σε χρήσιμα εργαλεία του κεφαλαίου σπέρνοντας την απογοήτευση, την απαισιοδοξία ακόμη και την αποστράτευση από τους λαϊκούς και κοινωνικούς αγώνες.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ουδέποτε είχε στο στόχαστρό του την ρήξη και την ανατροπή με τις αστικές πολιτικές, αντίθετα χρησιμοποίησε την λαϊκή δυσαρέσκεια και εγκλώβισε μεγάλα λαϊκά και εργατικά τμήματα σε μια αντιμνημονιακή κατεύθυνση που δεν έθιγε τα θεμέλια ούτε του αστικού ούτε του ευρωενωσιακού συστήματος.

Παρά τις δυσκολίες που διαμόρφωσε η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, η συνέχιση της κρίσης είναι παρούσα στην χώρα μας όπως και η κλιμάκωση των αντιλαϊκών πολιτικών.

Αργά αλλά σταθερά οι εργατικοί αγώνες έρχονται πάλι στο προσκήνιο, οι διεκδικήσεις για την επαναφορά των ΣΣΕ, η πάλη κατά της πολιτικής της λιτότητας, τα κοινωνικοασφαλιστικά προβλήματα, η ανεργία, οι ευέλικτες μορφές εργασίας, η αντίσταση κατά των ιδιωτικοποιήσεων και των πλειστηριασμών της πρώτης εργατικής κατοικίας αποτελούν το διεκδικητικό πλαίσιο στο οποίο αναπτύσσεται η δράση των συνδικάτων στα οποία πρωταγωνιστικό ρόλο έχουν οι ευρύτερες δυνάμεις της συνδικαλιστικής αριστεράς που όλα αυτά τα χρόνια κράτησαν όρθιο το συνδικαλιστικό κίνημα και σθεναρά και με συνέπεια βρέθηκαν απέναντι από την αντιλαϊκή πολιτική κυβέρνηση - Ε.Ε - κεφαλαίου.

Παίρνοντας υπόψη την πολιτική των ηγεσιών σε ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ - Ομοσπονδίες και Εργατικά Κέντρα προβάλλουμε την ανάγκη στις σημερινές συνθήκες μιας πολιτικής ανασυγκρότησης

του συνδικαλιστικού κινήματος με την δημιουργία ενός ενιαίου κέντρου αγώνα με πανελλαδική δικτύωση – οργάνωση που θα συσπειρώνει όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις που παλεύουν και βάζουν μπροστά τα εργατικά δικαιώματα και συμφέροντα.

Απ' τα πάνω είναι αυταπάτη να πιστεύει κανείς ότι οι ηγεσίες αυτές θα αλλάξουν στρατηγική και τακτική ή ότι θα παλέψουν για τις δίκαιες εργατικές διεκδικήσεις.

Το παράδειγμα του 37ου συνεδρίου της ΓΣΕΕ το οποίο ναυάγησε, έδειξε την εμμονή αυτών των ηγεσιών να διατηρήσουν πάση θυσία ακόμη και με νόθες διαδικασίες και πλήθος εργοδοτικών παρεμβάσεων την κυριαρχία τους στην πυραμίδα του συνδικαλιστικού κινήματος.

Οι δυνάμεις κυρίως της συνδικαλιστικής αριστεράς που είχαν και έχουν αγωνιστική και συνεπή παρέμβαση στα εργατικά προβλήματα και τις διεκδικήσεις πρέπει να αντιληφθούν ότι ο μόνος ρεαλιστικός δρόμος που έχουν για να πορευτούν είναι η συγκρότηση αυτού του πανελλαδικού αγωνιστικού εργατικού κέντρου αγώνα το οποίο μπορεί να διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην ανάπτυξη των αγώνων, στον ταξικό προσανατολισμό, στην αμφισβήτηση και στην σύγκρουση με τις πολιτικές κυβέρνησης και κεφαλαίου, στην μαζικοποίηση των συνδικάτων και στην σύγκρουση με τις αντιλαϊκές πολιτικές.

Εμείς ως ΠΕΝΕΝ που είμαστε ένα από τα μαχητικά ταξικά συνδικάτα της χώρας μας προωθούμε αυτή τη νέα στρατηγική, απευθυνόμαστε σε όλους τους εργαζόμενους (κυρίως στην βάση) και το επόμενο χρονικό διάστημα θα πάρουμε για τον σκοπό αυτό και σχετικές πρωτοβουλίες.

Κλείνοντας θέλω να υπογραμμίσω, κρίνοντας αρνητικά και απορριπτικά τον ρόλο των θεσμοθετημένων συνδικαλιστικών οργάνων και οργανώσεων στην Ε.Ε (Συνομοσπονδία Εργατικών Συνδικάτων (ΣΕΣ)), βλέπουμε και τονίζουμε την ανάγκη να υπάρχει σε πανευρωπαϊκό επίπεδο ένας συντονισμός δράσης των εργατικών δυνάμεων που βάζουν μπροστά τα εργατικά δικαιώματα και συμφέροντα, που δεν αποδέχονται τον συμβιβασμό και την ταξική συνύπαρξη που προωθούν οι ηγεσίες στις συνδικαλιστικές οργανώσεις της Ευρώπης στις οποίες κυρίαρχο ρόλο έχουν οι δυνάμεις που υπηρετούν το καπιταλιστικό και ευρωενωσιακό μονόδρομο.

Δηλώνουμε ότι σε αυτή την πρωτοβουλία μπορούμε και επιθυμούμε να έχουμε την δική μας θετική συμβολή σε μια κατεύθυνση όχι μόνο ανταλλαγής απόψεων αλλά συμφωνημένης και συντονισμένης δράσης για τα προβλήματα των εργαζομένων στο πλαίσιο που πολύ συνοπτικά αναφέρθηκε παραπάνω.

Το ψήφισμα που ενέκριναν οι συμμετέχοντες στην συνδιάσκεψη

Συνάντηση στις 4 του Μάη στο Παρίσι με τις αντιπροσωπείες 16 Ευρωπαϊκών χωρών

Ίδρυση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Επικοινωνίας

Τη στιγμή που παντού στην Ευρώπη εκδηλώνονται τα σημάδια μιας αυξανόμενης αντίστασης ενάντια στα καταστροφικά σχέδια που υλοποιούνται από όλες τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και συντονίζονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση, όργανο του χρηματιστικού κόσμου.

Τη στιγμή που αυτή η θέληση αντίστασης ψάχνει να ανοίξει ένα ρήγμα στο τοίχο που της ορθώνουν οι ηγεσίες των μεγάλων οργανώσεων, που δήθεν μιλούν στο όνομα των εργαζομένων, των λαών και της δημοκρατίας.

Τη στιγμή που σε όλη την Ευρώπη, από το βορά ως το νότο και από την ανατολή ως τη δύση της ηπείρου, οι εργαζόμενοι και οι λαοί ψάχνουν να σφυρηλατήσουν μία αντίσταση ικανή να αποτρέψει τα συντονισμένα πλάνα καταστροφής όλων των κοινωνικών κατακτήσεων, που απέσπασαν με την πάλη τους οι λαοί.

Εμείς, εργαζόμενοι, αγωνιστές και πολίτες με διαφορετική πολιτική προέλευση, ήλθαμε από όλη την Ευρώπη και συναντηθήκαμε στις 4 του Μάη στο Παρίσι, την επαύριον των αστυνομικών βιαιοτήτων που εξαπολύθηκαν ενάντια στους διαδηλωτές, που ανταποκρίθηκαν στο πρωτομαγιάτικο κάλεσμα των Κίτρινων Γιλέκων και των συνδικάτων... αποφασίζουμε να απαντήσουμε θετικά στο κάλεσμα που μας έγινε για να συγκροτήσουμε μια "Ευρωπαϊκή Επιτροπή Επικοινωνίας"

Δεν έχουμε την πρόθεση να δημιουργήσουμε μία νέα οργάνωση

Θέλουμε να μπορέσουμε να ανταλλάξουμε απόψεις για τις μορφές με τις οποίες εκδηλώνεται αυτή η αντίσταση για να υποχρεώσουμε σε υποχώρηση το φράγμα που αντιτάσσουν οι ηγεσίες των μεγάλων οργανώσεων στη θέληση της πλειοψηφίας των μαζών.

Μπροστά στις εκλογές της 26 του Μάη για το υποτιθέμενο "Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο" θέλουμε να σας δώσουμε τα μέσα για να απορρίψετε την καμπάνια συκοφαντιών που από δω και στο εξής θα εξαπολυθεί σύμφωνα με το μοντέλο με το οποίο χτυπήθηκαν τα Κίτρινα Γιλέκα στη Γαλλία.

Θέλουμε να απορρίψουμε, με βάση τα γεγονότα, την κατηγορία για εθνικισμό και ξενοφοβία, που στρέφεται ενάντια σε όλους τους λαούς και τους εργαζόμενους, από όλες τις κυβερνήσεις. Απορρίπτουμε αυτή την κατηγορία ενάντια σε όλους τους λαούς που θα έχουν το θάρρος να αποκρούσουν, με τη μια ή την άλλη μορφή, το μέλλον μιζέριας και κατάπτωσης που τους υπόσχονται οι θεσμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Κατηγορούμε την πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων γιατί είναι αυτοί που παράγουν τη ξενοφοβία, το ρατσισμό και τον εθνικισμό και στη συνέχεια, για λόγους προπαγάνδας, προσπαθούν να φορτώσουν την ευθύνη στους λαούς.

Θέλουμε, δίνοντας ζωή στη "Επιτροπή Επικοινωνίας" να αναβιώσουμε τη διεθνή αλληλεγγύη των εργαζομένων και των λαών.

Θέλουμε να συμβάλλουμε - την παραμονή των ισχυρών κινημάτων που αναγγέλλονται - στην αποκατάσταση του συνολικού πλαισίου της κοινής μάχης των εργαζομένων και όλων των λαών της Ευρώπης, των μόνων ικανών να ανοίξουν το δρόμο για ένα μέλλον προόδου, ειρήνης, αδελφότητας και αλληλεγγύης σε πανηπειρωτική κλίμακα.

Αντιπροσωπείες των χωρών που παρέστησαν:

Γερμανία, Βέλγιο, Γαλλία, Ελλάδα, Ισπανία, Μ. Βρετανία, Ουγγαρία. Πορτογαλία, Ιταλία, Πολωνία, Κάτω Χώρες, Ρουμανία, Ελβετία, Σερβία, Τουρκία, Ουκρανία.

Αντιπροσωπείες που δεν παρέστησαν δικαιολογημένα και προσχωρούν στην Επιτροπή:

Αυστρία, Ρωσία, Σουηδία